

**The Study of Learning Strategies
in Chinese Vocabulary for Thai Learners
in the Chinese Language Program,
Faculty of Humanities and Social Sciences,
Prince of Songkla University, Pattani Campus**

Nareerat Watthanawelu

Ph.D. (Chinese Language and Philology), Lecturer,

Faculty of Humanities and Social Sciences, Prince of Songkla University

E-mail: nareerat.s@psu.ac.th

93

ปีที่ 23

ฉบับที่ 1

ม.ค.

-

พ.ย.

2560

Abstract

The aims of this research are 1) to study the status of Chinese language learning in general, 2) to study learning strategies in Chinese vocabulary, and 3) to investigate and compare the utilization level of the learning strategies in Chinese vocabulary among each personal factors for students in the Chinese Language Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Prince of Songkla University, Pattani Campus. Questionnaire with Likert scale is the tool of this study and it is classify into 5 levels which are very frequently, frequently, moderate, rarely, and very rarely. The populations are all the students who currently study for

bachelor degree in the Chinese Language Program at Faculty of Humanities and Social Science, Prince of Songkla University, Pattani Campus, and enrolled in semester 2, academic year 2013 (in total 119 students). Statistics used in the study are frequency, percentage, means, standard deviation and comparing the satisfaction by Chi-Square (χ^2) at 0.05 significant levels were used to analyze the data. From this research, the results shown that the respondents used the learning strategies in Chinese vocabulary for Thai learners at the occasionally level. By using Oxford's "Strategy Inventory for Language Learning (SILL)", it was found that compensation strategies, meta-cognitive strategies, and cognitive strategies were the most popular strategies for students used to learn new words. The comparison on the learning strategies in Chinese vocabulary utilization level between males and females, and group of students with and without background in other foreign languages, shown that there were no differences. The learning strategies utilization level among the students who currently study in year 1, 2, 3, 4, and 5 or over, and Group of students with and without background in Mandarin were different with statistical significance at the 0.05 level in the utilization level of learning new vocabulary, but there are no significant different in utilization level of memorization and utilize new vocabulary strategies. Finally, group of student with and without background in Chinese dialects had no difference of utilization level on using the learning new vocabulary strategies, and memorization strategies, but the level of using vocabulary strategies were different with statistical significance at 0.05 level.

Keywords: Chinese Language Program, Chinese Vocabulary, Learning Strategies

การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

นารีรัตน์ วัฒนเวฬุ

Ph.D. (Chinese Language and Philology), อาจารย์,

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

E-mail: nareerat.s@psu.ac.th

95

ปีที่ 23

ฉบับที่ 1

ม.ค.

-

เม.ย.

2560

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพ
การเรียนรู้ภาษาจีนโดยทั่วไป 2) ศึกษากลวิธีการเรียน
รู้คำศัพท์ภาษาจีน และ 3) ศึกษาและเปรียบเทียบ
ระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของ
นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต
ปัตตานี เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ
แบบสอบถามที่มีมาตรวัดแบบประมาณค่าตามแนวทาง
ของ Likert โดยมีระดับความคิดเห็น 5 ระดับ คือ บ่อย
ที่สุด บ่อย ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ประชากรคือ
นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต

ปัตตานี ที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 119 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติต่าง ๆ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับการใช้ระหว่างกลุ่มด้วยค่าไค-สแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และจากแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford “Strategy Inventory for Language Learning (SILL)” พบว่า กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนที่นักศึกษาใช้ในระดับบ่อย ได้แก่ กลวิธีการเสริมและทดแทน กลวิธีเชิงอภิปัญญา และกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา เมื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน พบว่าเพศชายและเพศหญิง และนักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่นๆ นอกจากภาษาจีนกลาง มีระดับการใช้ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ขึ้นไป และนักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในสาขาวิชาภาษาจีน มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่มีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่นมีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน และกลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน แต่มีระดับการใช้กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: กลวิธีการเรียนรู้, คำศัพท์ภาษาจีน, สาขาวิชาภาษาจีน

บทนำ

ในโลกยุคสังคมแห่งการเรียนรู้ (Learning Society) ความรู้และภูมิปัญญาของแต่ละสังคมถูกนำมาเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างศักยภาพและความสามารถในการแข่งขันกับนานาชาติ ได้ส่งผลให้หลายประเทศทบทวนบทบาทและแนวทางการจัดการศึกษาของตน ด้วยเป้าหมายเพื่อสร้างและพัฒนากำลังคนที่มีความสามารถที่จะนำการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมของประเทศให้ก้าวสู่ศตวรรษใหม่อย่างมั่นคง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542, 2542, 1) ซึ่งในยุคที่ภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารและส่งเสริมความเข้าใจอันดีในวัฒนธรรมของแต่ละชนชาติ การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจึงเป็นส่วนสำคัญของการศึกษา เนื่องด้วยสารสนเทศที่ล้นหลามเข้ามาส่วนใหญ่เป็นภาษาต่างประเทศ รัฐบาลไทยได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน เพื่อให้คนไทยสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสารและสามารถเลือกสรรสารสนเทศมาก่อให้เกิดประโยชน์แก่การพัฒนาความรู้ความคิดของตนในบริบทโลกได้ อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศในที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539, 1-2) จะเห็นได้ว่า ปัจจุบันบทบาทของภาษาต่างประเทศมีความสำคัญมากขึ้นเป็นลำดับ ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศหนึ่งของประเทศไทยและประชาคมโลก มีประชากรกว่าพันล้านคนที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ อีกทั้งยังเป็นภาษาทางการเป็นที่ยอมรับขององค์การสหประชาชาติ ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาจีนจึงเป็นสิ่งจำเป็นในโลกยุคโลกาภิวัตน์ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาจีน ได้จัดทำมาตรฐานหลักสูตรภาษาจีนระดับอุดมศึกษา โดยส่งเสริมให้เกิดทักษะ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่ก่อนที่จะเกิดความชำนาญในทักษะแต่ละด้านนั้น ผู้เรียนต้องมีศัพท์เพียงพอ เนื่องจากคำศัพท์เป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความคิด การเรียนรู้คำศัพท์เป็นกระบวนการรับรู้ความหมายจากตัวอักษร ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของตัวอักษร

ที่ปรากฏแล้วแปลออกมาเป็นความคิด จินตนาการ ความรู้สึก ความเข้าใจของผู้เรียน จากนั้นนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการสื่อสารด้วย กล่าวได้ว่าการเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์ หากรู้คำศัพท์แต่ไม่รู้ไวยากรณ์ก็ยังสามารถสื่อสารได้ แต่หากไม่รู้คำศัพท์หรือรู้ไม่เพียงพอก็ไม่สามารถหรือยากที่จะสื่อสารได้ Nation (2008, 43) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้คำศัพท์ว่าสาเหตุสำคัญที่ผู้เรียนไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษ (รวมถึงภาษาต่างประเทศอื่นๆ, ผู้วิจัย) ได้ เนื่องจากมีวงศัพท์น้อยหรือรู้ความหมายของคำศัพท์แต่นำมาใช้ไม่เป็น ซึ่งการรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ถือเป็นหัวใจของการเรียนภาษาต่างประเทศก็ว่าได้ เนื่องจากคำศัพท์เป็นกุญแจสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมความเข้าใจในการรู้ความหมาย หากขาดความรู้ด้านคำศัพท์ก็ยากที่จะใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เขมิกา ทับทิมใส, 2546, 2)

ปัญหาการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาจีนที่พบเห็นทั่วไป นอกจากความยากในการออกเสียงแล้ว ผู้เรียนยังประสบปัญหาการเรียนรู้อำนาจคำศัพท์ แม้ภาษาจีนและภาษาไทยต่างอยู่ในตระกูลภาษาคำโดดที่อาศัยการเรียงคำประกอบเข้าเป็นประโยค (พระยาอนุমানราชชน, 2532, 62) แต่มีความต่างเรื่องตัวอักษรจีนที่ไม่สามารถสะกดเป็นเสียงอ่านได้ การเรียนรู้ต้องอาศัยการจดจำที่ละตัวอักษร แม้จะมีวิธีการจดจำ เดาเสียงอ่านหรือความหมายอยู่บ้างก็ตาม ด้วยเหตุนี้ การเรียนรู้คำศัพท์จึงเป็นหนทางสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาจีนประการหนึ่ง

จากปัญหาการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาทักษะทางภาษาต่างประเทศทั้ง 4 ด้าน กล่าวคือ หากผู้เรียนมีวงศัพท์น้อยในด้านทักษะการฟัง ทำให้ผู้เรียนฟังสารที่ได้รับไม่เข้าใจ เมื่อไม่เข้าใจก็ไม่สามารถที่จะโต้ตอบกลับไปได้ ด้านทักษะการอ่าน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ด้านทักษะการพูด ทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการส่งสาร และด้านทักษะการเขียน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถ

ถ่ายทอดความคิด จินตนาการ ความรู้สึกออกมาเป็นตัวหนังสือได้อย่างถูกต้องดังต้องการ จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนภาษาจีน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพการเรียนรู้ภาษาจีนโดยทั่วไปของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
2. เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
3. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำแนกตามตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา เพศ ความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น และความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่นๆ นอกจากภาษาจีนกลาง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบสภาพการเรียนรู้ภาษาจีนโดยทั่วไปของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
2. ทำให้ทราบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

3. ทำให้ทราบระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำแนกตามตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา เพศ ความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น และความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่นๆ นอกจากภาษาจีนกลาง

4. ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน

ขอบเขตการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี ทุกชั้นปี ที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 119 คน

นิยามศัพท์

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน หมายถึง เทคนิคหรือวิธีการต่างๆ ที่ผู้เรียนภาษาจีนนำมาใช้เพื่อรับข้อมูลทางภาษา เก็บข้อมูล ระลึกข้อมูล และการใช้ข้อมูลทางภาษา แบ่งเป็นกลวิธีการเรียนรู้โดยตรง เช่น กลวิธีการจดจำ กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา กลวิธีการเสริมและทดแทน และกลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม เช่น กลวิธีเชิงอภิปัญญา กลวิธีทางสังคม โดยจำแนกเป็น 3 ด้าน ประกอบด้วย กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้

คำศัพท์ภาษาจีน หมายถึง คำหรือวลีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนในภาษาจีนทั้งหมดที่สามารถใช้สื่อความหมาย ความรู้ ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ ความเข้าใจระหว่างบุคคลหรือเฉพาะบุคคล

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน หมายถึง นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนระดับปริญญาตรี ทั้ง 2 หลักสูตร ได้แก่ หลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาติ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต
ปัตตานี

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีชั้นปีการศึกษาต่างกัน มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน
5. นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่นๆ นอกจากภาษาจีนกลาง มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน

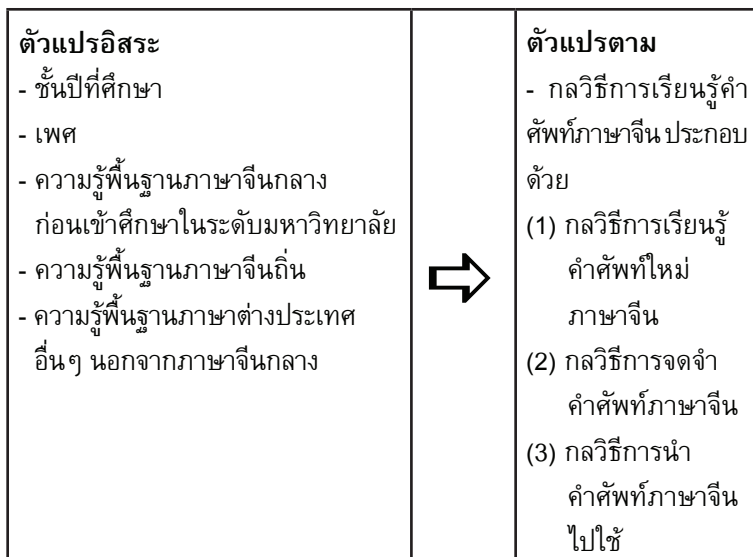
วิธีดำเนินการวิจัย

1. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรตาม (Outcome) คือ กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ประกอบด้วยกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้

ตัวแปรอิสระ (Determinants) คือ ข้อมูลนักศึกษา ได้แก่ ชั้นปีที่ศึกษา เพศ ความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น และความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่นๆ นอกจากภาษาจีนกลาง

2. กรอบแนวความคิด

ภาพ 1 กรอบแนวความคิดเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3. ระเบียบวิธีการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สำรวจกลุ่มเป้าหมายและจำนวนของกลุ่มเป้าหมายที่จะดำเนินการเก็บข้อมูล

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดจำนวนกลุ่มเป้าหมายที่จะดำเนินการเก็บข้อมูล

3.1 ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน หลักสูตร ปกติและหลักสูตรนานาชาติ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ทุกชั้นปี ที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตปัตตานี เท่านั้น ทั้งหมดจำนวน 119 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaires) ที่ได้ปรับเอาแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของ Oxford “Strategy Inventory for Language Learning (SILL)” (1990, 17-21) ดัดแปลงบางส่วนจากแบบสอบถามงานวิจัยของสุภาภรณ์ สุวรรณโสภา เรื่อง กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาเยอรมันของผู้เรียนในภาคใต้ (2553, 43-48) และจากการทบทวนวรรณกรรม โดยแบ่งโครงสร้างของแบบสอบถาม ออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ชั้นปีที่ศึกษา เพศ เหตุผลที่เลือกเรียนสาขาวิชาภาษาจีน ความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อน เข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น ความรู้พื้นฐาน ภาษาต่างประเทศอื่นๆ นอกจากภาษาจีนกลาง ระดับความรู้ความสามารถ ด้านภาษาจีนโดยทั่วไป และความสามารถในการใช้ภาษาจีนกลาง

ตอนที่ 2 ความเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนภาษาจีน จำนวน 5 ข้อ เป็น คำถามเลือกตอบ ได้แก่ หัวข้อที่ต้องการหรือชอบเรียนมากที่สุด หัวข้อที่ต้องการหรือชอบเรียนน้อยที่สุด หัวข้อที่สำคัญที่สุดในการเรียนภาษาจีน หัวข้อที่ง่ายที่สุดในการเรียนภาษาจีน และหัวข้อที่ยากที่สุดในการเรียน ภาษาจีน

ตอนที่ 3 กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน แบ่งเป็น

3.1 กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยทั่วไป จำนวน 4 ข้อ

3.2 กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ

3.3 กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 25 ข้อ

3.4 กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ จำนวน 13 ข้อ

คำถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน กลวิธีการจดจำ คำศัพท์ภาษาจีน และกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ ได้นำมาจัดกลุ่ม

ตามแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford (1990, 17-21) โดยเน้นกลวิธีการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies)

3.3 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

แบบสอบถามสำหรับงานวิจัยนี้ จะมีการตรวจสอบความชัดเจน ความเหมาะสมของเนื้อหาและภาษาที่ใช้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จากนั้นนำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้มีความเหมาะสมและมีคุณภาพยิ่งขึ้น และมีการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม (Item Objective Congruence: IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ค่า IOC ที่ได้รายข้อมีค่าอยู่ระหว่าง 0.8-1.0 ซึ่งถือได้ว่าแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีความเที่ยงตรงสามารถนำไปใช้ได้

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยการนำแบบสอบถามไปให้กลุ่มเป้าหมาย ทำ คือ นักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน หลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาติ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี ทุกชั้นปี ที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำนวน 119 คน ประกอบด้วย นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 22 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 36 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวน 40 ชั้นปีที่ 4 จำนวน 19 คน และชั้นปีที่ 5 ขึ้นไป จำนวน 2 คน ทั้งนี้ไม่รวมนักศึกษาที่ไม่สามารถดำเนินการเก็บข้อมูลได้ อาทิ นักศึกษาที่ลาพักการเรียน เตรียมย้ายสาขาวิชาเอก และไม่ได้ลงทะเบียนในรายวิชาของสาขาวิชาภาษาจีน

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ความเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนภาษาจีน และตอนที่ 3.1 กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยทั่วไป จำแนกออกเป็นกลุ่มและใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) นำเสนอออกมาในรูปของค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายข้อมูลที่ได้จากกลุ่มเป้าหมาย

ตอนที่ 3.2 - 3.4 กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ มีการกำหนดให้ ความสำคัญต่อกลวิธีต่างๆ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามมาตรวัดของลิเกิร์ต (Likert Scale) (สิน พันธุ์พินิจ, 2554, 152-153) ซึ่ง เป็นการเลือกระดับการใช้ 5 ระดับ ได้แก่ บ่อยที่สุด บ่อย ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และนำระดับการใช้ที่ได้มาให้เป็นคะแนน ดังนี้

ระดับการใช้	ค่าคะแนน
5	ใช้บ่อยที่สุด
4	ใช้บ่อย
3	ใช้ปานกลาง
2	ใช้น้อย
1	ใช้น้อยที่สุด

จากนั้น รวบรวมคะแนนของระดับการใช้ที่ได้ นำผลมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และทำการแปลความหมายของระดับคะแนนเฉลี่ย โดยยึดหลักเกณฑ์ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
4.21-5.00	กลวิธีที่ใช้ บ่อยที่สุด
3.41-4.20	กลวิธีที่ใช้ บ่อย
2.61-3.40	กลวิธีที่ใช้ ปานกลาง
1.81-2.60	กลวิธีที่ใช้ น้อย
1.00-1.80	กลวิธีที่ใช้ น้อยที่สุด

แล้วทำการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของแต่ละกลวิธีที่นักศึกษาใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนจัดเรียงระดับความสำคัญจากใช้บ่อยที่สุดไปหาใช้น้อยที่สุด โดยกลวิธีที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเป็นกลวิธีที่นักศึกษาใช้บ่อยที่สุด รวมทั้งเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้ไค-สแควร์ (χ^2) ดังปรากฏในสมการที่ (1) หลังจากนั้นนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมาเขียนเรียบเรียงโดยใช้การอธิบายเชิงพรรณนาประกอบ

$$x^2 = \sum_{i=1}^K \frac{(O_i - E_i)^2}{E_i} \approx \frac{x^2}{c-1} (1-\alpha) \text{ ----- (1)}$$

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ด้านข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ความเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนภาษาจีน และกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 3 จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 33.61 เป็นเพศหญิงจำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 92.44 เลือกเรียนสาขาวิชาภาษาจีนเพราะสนใจและชอบภาษาจีน จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 66.39 มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลังก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 53.78 ไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น เช่น ภาษาจีนแต้จิ๋ว จีนฮกเกี้ยน จีนกวางไส จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 94.96 มีความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่นๆ นอกจากภาษาจีนกลาง จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 59.66 โดยในกลุ่มนี้มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ จำนวน 53 คน มีความรู้พื้นฐานภาษามลายู จำนวน 25 คน มีความรู้พื้นฐานภาษาอาหรับ จำนวน 10 คน มีความรู้พื้นฐานภาษาญี่ปุ่น จำนวน 2 คน มีความรู้พื้นฐานภาษาเยอรมัน 1 คน มีความรู้พื้นฐานภาษาสเปน 1 คน มีความรู้พื้นฐานภาษาอินโดนีเซีย (บาฮาซา อินโดนีเซีย) 1 คน และมีความรู้พื้นฐานภาษาเกาหลี 1 คน ส่วนความรู้ความสามารถด้านภาษาจีนกลางในทักษะต่างๆ ในการประเมินจากการใช้จริงของนักศึกษาโดยไม่ได้ผ่านการทดสอบพบว่า ส่วนใหญ่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาจีนกลางโดยทั่วไปในระดับปานกลาง จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 63.02 โดยมีความสามารถในการใช้ภาษาจีนกลางด้านทักษะการฟังในระดับปานกลาง จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 59.66 มีความสามารถในการใช้ภาษาจีนกลางด้านทักษะการพูดในระดับ

ปานกลาง จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 63.87 มีความสามารถในการใช้ภาษาจีนกลางด้านทักษะการอ่านในระดับปานกลาง จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 63.02 และมีความสามารถในการใช้ภาษาจีนกลางด้านทักษะการเขียนในระดับปานกลาง จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 54.62

นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการหรือชอบเรียนภาษาจีนด้านการพูดมากที่สุด จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 47.06 ต้องการหรือชอบเรียนไวยากรณ์ภาษาจีนน้อยที่สุด จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 36.97 คิดว่าการพูดสำคัญที่สุดในการเรียนภาษาจีน จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 57.14 คิดว่าการพูดง่ายที่สุดในการเรียนภาษาจีน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 21.85 คิดว่าไวยากรณ์ยากที่สุดในการเรียนภาษาจีน จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 43.70 เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนจากผู้สอน จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 34.45 ทบทวนคำศัพท์ภาษาจีนหลังเลิกเรียน 1-3 ครั้ง/สัปดาห์ จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 72.27 ใช้บ้านหรือหอพักเป็นสถานที่ทบทวนและเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนหลังเลิกเรียน จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 80.67 และใช้เพลงเป็นสื่อในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 38.66

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และระดับการใช้กลวิธี
การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี (N = 119)

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนตามการใช้ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน	μ	σ	ระดับการใช้
กลวิธี的学习รู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน	3.00	1.12	ปานกลาง
กลวิธี的จดจำคำศัพท์ภาษาจีน	3.00	1.09	ปานกลาง
กลวิธี的นำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้	2.82	1.12	ปานกลาง
เฉลี่ย	2.94	1.11	ปานกลาง

สำหรับพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนตามระดับการใช้ของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน จำแนกเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน พฤติกรรมการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และพฤติกรรมการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ นั้น มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง 1 - 4 โดยตาราง 1 พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนมีระดับการใช้พฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.11 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของระดับการใช้พฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สำหรับพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน จำแนกเป็นรายข้อ (N = 119)

พฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน	μ	σ	ระดับการใช้
1. ฟังหรือร้องเพลงภาษาจีน	3.79	0.90	น้อย
2. ถามรุ่นพี่/เพื่อน	3.49	0.96	น้อย
3. อ่านออกเสียงคำศัพท์ใหม่	3.47	0.98	น้อย
4. เดาความหมายคำศัพท์จากท่าทางหรือ กิริยาอาการของผู้พูด	3.45	0.85	น้อย
5. เดาความหมายคำศัพท์จากสถานการณ์จริง	3.45	0.91	น้อย
6. หาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรม จีน -ไทย/ไทย-จีน	3.37	1.20	ปานกลาง
7. เดาความหมายคำศัพท์จากองค์ประกอบ ของตัวอักษรจีน (pianpang) เช่น 𠂇 มักมี ความหมายเกี่ยวข้องกับน้ำ 冫 มักมีความ หมายเกี่ยวข้องกับคน	3.36	0.97	ปานกลาง

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของระดับการใช้
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชา
ภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สำหรับกลวิธีการเรียนรู้
คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน จำแนกเป็นรายชื่อ (N = 119) (ต่อ)

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน	μ	σ	ระดับการใช้
8. เปรียบเทียบความหมายคำศัพท์ภาษาจีนกับความหมายคำศัพท์ภาษาไทย	3.20	1.02	ปานกลาง
9. ถามอาจารย์ชาวไทยที่สอนภาษาจีน	3.16	0.99	ปานกลาง
10. ดูรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับภาษาจีน เช่น การ์ตูน ข่าว สารคดี ละคร	3.12	1.07	ปานกลาง
11. เดาความหมายคำศัพท์จากภาพหรือบริบทของคำศัพท์นั้นๆ	3.08	0.90	ปานกลาง
12. เรียนรู้คำศัพท์จากโปรแกรมการเรียนรู้ภาษาจีนในคอมพิวเตอร์	2.92	1.09	ปานกลาง
13. เดาความหมายคำศัพท์จากชนิดของคำ เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์	2.90	0.87	ปานกลาง
14. ถามอาจารย์ชาวต่างประเทศที่สอนภาษาจีน	2.83	1.12	ปานกลาง
15. เดาความหมายคำศัพท์จากไวยากรณ์ของภาษา (Grammatical structure of a sentence)	2.75	0.85	ปานกลาง
16. เปรียบเทียบความหมายคำศัพท์ภาษาจีนกลางกับความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	2.62	1.03	ปานกลาง
17. หาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรมจีน-อังกฤษ/อังกฤษ-จีน	2.58	1.20	น้อย
18. ฟังรายการวิทยุเกี่ยวกับภาษาจีน	2.32	1.15	น้อย

**ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของระดับการใช้
พฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชา
ภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สำหรับพฤติกรรมการเรียนรู้
คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน จำแนกเป็นรายข้อ (N = 119) (ต่อ)**

พฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน	μ	σ	ระดับการใช้
19. เปรียบเทียบความหมายคำศัพท์ภาษาจีนกับความหมายคำศัพท์ภาษาจีนอื่น	2.12	1.02	น้อย
20. หาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรมจีน-จีน	1.92	0.98	น้อย
เฉลี่ย	3.00	1.12	ปานกลาง

จากตาราง 2 พฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าพฤติกรรมที่ใช้ในระดับน้อยตามลำดับ ได้แก่ ฟังหรือร้องเพลงภาษาจีน ถามรุ่นพี่/เพื่อน อ่านออกเสียงคำศัพท์ใหม่ เดาความหมายคำศัพท์จากท่าทางหรือกิริยาอาการของผู้พูด และจากสถานการณ์จริง

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของระดับการใช้พฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สำหรับพฤติกรรมการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนจำแนกเป็นรายข้อ (N = 119)

พฤติกรรมการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน	μ	σ	ระดับการใช้
1. ชีตเส้นใต้หรือทำเครื่องหมายเน้นคำศัพท์ในหนังสือ แบบเรียนหรือสมุดจด	3.81	0.89	บ่อย
2. ฝึกเขียนคำศัพท์นั้นๆ	3.79	1.01	บ่อย

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีสำหรับกลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนจำแนกเป็นรายชื่อ (N = 119) (ต่อ)

กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน	μ	σ	ระดับการใช้
3. อ่านออกเสียงพร้อมความหมาย	3.62	0.92	น้อย
4. ฟังหรือร้องเพลงภาษาจีน	3.59	1.04	น้อย
5. ฟังเพื่อน อาจารย์ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศที่สอนภาษาจีนสนทนาภาษาจีน	3.45	0.94	น้อย
6. ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว	3.27	0.80	ปานกลาง
7. ทำแบบฝึกหัด การบ้าน แบบทดสอบคำศัพท์ต่างๆ	3.27	0.91	ปานกลาง
8. เขียนคำศัพท์พร้อมความหมายใส่กระดาษติดไว้ที่ผนังห้อง	3.25	1.10	ปานกลาง
9. ถาม-ตอบคำศัพท์กับผู้อื่น	3.24	0.94	ปานกลาง
10. ใช้คำศัพท์ในการฝึกสนทนากับเพื่อน อาจารย์ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศที่สอนภาษาจีน	3.18	1.01	ปานกลาง
11. จัดเรียงคำศัพท์เป็นหมวดหมู่ เช่น คำศัพท์หมวดผลไม้ เครื่องดื่ม เสื้อผ้า คำศัพท์ที่มีความหมายเหมือน ใกล้เคียงหรือตรงข้ามกัน	3.08	1.01	ปานกลาง

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีสำหรับกลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนจำแนกเป็นรายชื่อ (N = 119) (ต่อ)

กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน	μ	σ	ระดับการใช้
12. ดูรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับภาษาจีน เช่น การ์ตูน ข่าว สารคดี ละคร	3.08	1.10	ปานกลาง
13. เปิดพจนานุกรมคำศัพท์บ่อยๆ	2.98	1.04	ปานกลาง
14. ใช้ของจริงรอบตัวแล้วโยงเข้าหาคำศัพท์ภาษาจีน	2.90	0.98	ปานกลาง
15. เล่นเกมเกี่ยวกับคำศัพท์ เช่น หายคำศัพท์	2.87	0.97	ปานกลาง
16. นำคำศัพท์มาแต่งเป็นประโยค	2.82	0.91	ปานกลาง
17. ใช้รูปภาพในการโยงเข้าหาคำศัพท์ภาษาจีน	2.77	1.04	ปานกลาง
18. จดจำคำศัพท์จากสิ่งรอบตัว เช่น ป้ายประชาสัมพันธ์ ป้ายโฆษณา ป้ายจราจร ป้ายบอกชื่อหน่วยงาน ใบปลิว นลากรีนคำ	2.76	1.01	ปานกลาง
19. ใช้คำศัพท์ในการฝึกสนทนากับชาวต่างประเทศผ่านทางอินเทอร์เน็ต	2.75	1.22	ปานกลาง
20. ทำบัตรคำศัพท์หรือมีสมุดจดที่สามารถพกพาได้เพื่อบันทึกความจำและท่องจำ	2.65	1.04	ปานกลาง

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีสำหรับกลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนจำแนกเป็นรายข้อ (N = 119) (ต่อ)

กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน	μ	σ	ระดับการใช้
21. ฝึกวินัยในตนเอง เช่น สัญญากับตนเองว่าจะท่องคำศัพท์วันละ 10 คำ	2.65	1.05	ปานกลาง
22. ฟังรายการวิทยุเกี่ยวกับภาษาจีน	2.44	1.04	น้อย
23. นำคำศัพท์มาแต่งเป็นเรื่องราว เช่น นิทาน เรื่องเล่า	2.43	1.00	น้อย
24. จัดเรียงคำศัพท์เป็นหมวดหมู่โดยเรียงลำดับตามตัวอักษร A-Z	2.37	0.96	น้อย
25. ฝึกงานหรือทำงานพิเศษที่มีการใช้ภาษาจีน	2.08	1.06	น้อย
เฉลี่ย	3.00	1.09	ปานกลาง

จากตาราง 3 กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ากลวิธีที่ใช้ในระดับน้อยตามลำดับ ได้แก่ ชีตเส้นใต้หรือทำเครื่องหมายเน้นคำศัพท์ในหนังสือ แบบเรียนหรือสมุดจด ฝึกเขียนคำศัพท์นั้นๆ อ่านออกเสียงพร้อมความหมาย ฟังหรือร้องเพลงภาษาจีน และฟังเพื่อน อาจารย์ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศที่สอนภาษาจีนสนทนาภาษาจีน

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี สำหรับกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้จำแนกเป็นรายชื่อ (N = 119)

กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้	μ	σ	ระดับการใช้
1. ใช้คำศัพท์พูดหรือสนทนาเป็นภาษาจีน	3.34	1.00	ปานกลาง
2. ใช้คำศัพท์โดยการถาม-ตอบกับผู้อื่น	3.19	0.95	ปานกลาง
3. ใช้คำศัพท์สนทนากับเพื่อน อาจารย์ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศที่สอนภาษาจีน	3.14	1.11	ปานกลาง
4. นำคำศัพท์มาพูดหรือเขียนเมื่อเข้าใจความหมายอย่างถูกต้องแล้ว	3.05	1.04	ปานกลาง
5. เมื่อพบเห็นสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวันจะโยงนึกถึงคำศัพท์ภาษาจีน	3.05	1.06	ปานกลาง
6. ใช้คำศัพท์สนทนากับชาวต่างประเทศที่พูดภาษาจีน	3.03	1.13	ปานกลาง
7. ใช้คำศัพท์เขียนประโยคเป็นภาษาจีน	2.98	0.94	ปานกลาง
8. ใช้คำศัพท์สนทนากับชาวต่างประเทศผ่านทางอินเทอร์เน็ต	2.78	1.22	ปานกลาง

**ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย (μ) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ของระดับการใช้กลวิธีการ
เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี สำหรับกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้
จำแนกเป็นรายชื่อ (N = 119) (ต่อ)**

กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้	μ	σ	ระดับการใช้
9. ทำงานกลุ่มกับเพื่อนเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาจีน	2.77	1.00	ปานกลาง
10. อธิบายความหมายของคำศัพท์โดยการยกตัวอย่างเหตุการณ์และใช้ภาษาจีนในการอธิบาย	2.66	1.00	ปานกลาง
11. ใช้คำศัพท์มาแต่งเป็นเรื่องราว เช่น นิทาน เรื่องเล่า	2.41	0.99	น้อย
12. ฝึกงานหรือทำงานพิเศษที่มีการใช้ภาษาจีน	2.19	1.20	น้อย
13. ใช้คำศัพท์มาแต่งเป็นเพลงหรือกลอน	2.00	1.04	น้อย
เฉลี่ย	2.82	1.12	ปานกลาง

จากตาราง 4 กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่ากลวิธีที่ใช้ในระดับปานกลาง ตามลำดับ ได้แก่ ใช้คำศัพท์พูดหรือสนทนาเป็นภาษาจีน ใช้คำศัพท์โดยการถามตอบกับผู้อื่น ใช้คำศัพท์สนทนากับเพื่อน อาจารย์ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศที่สอนภาษาจีน นำคำศัพท์มาพูดหรือเขียนเมื่อเข้าใจความหมายอย่างถูกต้องแล้ว เมื่อพบเห็นสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวันจะโยงนึกถึงคำศัพท์ภาษาจีน ใช้คำศัพท์สนทนากับชาวต่างประเทศที่พูดภาษาจีน ใช้คำศัพท์เขียนประโยคเป็น

ภาษาจีน ใช้คำศัพท์สนทนากับชาวต่างประเทศผ่านทางอินเทอร์เน็ต ทำงาน
กลุ่มกับเพื่อนเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาจีน และอธิบายความหมายของคำศัพท์
โดยการยกตัวอย่างเหตุการณ์และใช้ภาษาจีนในการอธิบาย

สำหรับข้อคำถามจากแบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์
ใหม่ภาษาจีน กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และกลวิธีการนำคำศัพท์
ภาษาจีนไปใช้ที่ได้นำมาจัดกลุ่มตามแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้ของ ของ
Oxford “Strategy Inventory for Language Learning (SILL)” เรื่อง “Foreign
Language Learning Strategies” (1990, 17-21) โดยเน้นกลวิธีการเรียนรู้
โดยตรง (Direct strategies) นั้น พบว่ากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษา
จีนที่นักศึกษาใช้ในระดับปอຍ ได้แก่

1. กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม โดยใช้กลวิธีเชิงอภิปัญญา เป็นการเตรียม
และการวางแผนการเรียนรู้ โดยการหาข้อมูลเพิ่มเติมในการเรียนรู้คำศัพท์
และการหาโอกาสฝึกฝน จากหัวข้อ “ฟังหรือร้องเพลงภาษาจีน”

2. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง โดยใช้กลวิธีการเสริมและทดแทน ขจัดข้อ
จำกัดในการพูดและการเขียน การขอความช่วยเหลือ จากหัวข้อ “ถามรุ่นพี่/
เพื่อน”

3. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง โดยใช้กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา ในการฝึกฝน
การพูด การฟัง และการฝึกออกเสียง จากหัวข้อ “อ่านออกเสียงคำศัพท์ใหม่”

4. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง โดยใช้กลวิธีการเสริมและทดแทน การเดา
อย่างมีเหตุผล การใช้คำไข่อื่นๆ จากหัวข้อ “เดาความหมายคำศัพท์จาก
ท่าทางหรือกิริยาอาการของผู้พูด” และ “เดาความหมายคำศัพท์จาก
สถานการณ์จริง”

ด้านกลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนที่นักศึกษาใช้ในระดับปอຍ ได้แก่

1. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง โดยใช้กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา ในการสร้าง
โครงสร้างสำหรับข้อมูลเข้าและข้อมูลออก การขีดเส้นใต้หรือทำเครื่องหมาย
เน้นคำศัพท์ จากหัวข้อ “ขีดเส้นใต้หรือทำเครื่องหมายเน้นคำศัพท์ในหนังสือ
แบบเรียนหรือสมุดจด”

2. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง โดยใช้กลวิธีการจดจำ การทบทวนอย่างเป็นระบบ การทบทวนตรวจสอบโครงสร้าง จากหัวข้อ “ฝึกเขียนคำศัพท์นั้นๆ”

3. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง โดยใช้กลวิธีการจดจำ การใช้ภาพและเสียง การใช้เสียงเพื่อช่วยจำ จากหัวข้อ “อ่านออกเสียงพร้อมความหมาย”

4. กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม โดยใช้กลวิธีเชิงอภิปัญญา ในการเตรียมและการวางแผนการเรียนรู้ การหาข้อมูลเพิ่มเติมในการเรียนรู้คำศัพท์และการหาโอกาสฝึกฝน จากหัวข้อ “ฟังหรือร้องเพลงภาษาจีน”

5. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง โดยใช้กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา ในการฝึกฝนอย่างเป็นธรรมชาติ และการฝึกพูดและฟัง จากหัวข้อ “ฟังเพื่อนอาจารย์ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศที่สอนภาษาจีนสนทนาภาษาจีน”

ด้านกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ที่นักศึกษาใช้ในระดับปานกลาง ได้แก่

1. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง โดยใช้กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา ในการฝึกพูดและฟัง จากหัวข้อ “ใช้คำศัพท์พูดหรือสนทนาเป็นภาษาจีน”

2. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง โดยใช้กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา ในการฝึกฝนอย่างเป็นธรรมชาติ จากหัวข้อ “ใช้คำศัพท์โดยการถาม-ตอบกับผู้อื่น” “ใช้คำศัพท์สนทนากับเพื่อน อาจารย์ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศที่สอนภาษาจีน” “เมื่อพบเห็นสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวันจะโยงนึกถึงคำศัพท์ภาษาจีน” “ใช้คำศัพท์สนทนากับชาวต่างประเทศที่พูดภาษาจีน” และ “ใช้คำศัพท์สนทนากับชาวต่างประเทศผ่านทางอินเทอร์เน็ต”

3. กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม โดยใช้กลวิธีเชิงอภิปัญญา ในการเตรียมและการวางแผนการเรียนรู้ การหาโอกาสฝึกฝน จากหัวข้อ “นำคำศัพท์มาพูดหรือเขียนเมื่อเข้าใจความหมายอย่างถูกต้องแล้ว”

4. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง โดยใช้กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา ในการฝึกฟังและเขียน จากหัวข้อ “ใช้คำศัพท์เขียนประโยคเป็นภาษาจีน”

5. กลวิธีการเรียนรู้โดยอ้อม โดยใช้กลวิธีทางสังคม ในการร่วมมือกับ

ผู้อื่น การให้ความร่วมมือทำงานกับเพื่อน จากหัวข้อ “ทำงานกลุ่มกับเพื่อน เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาจีน”

6. กลวิธีการเรียนรู้โดยตรง โดยใช้กลวิธีการเสริมและทดแทน ซึ่งเป็นการใช้ภาษาโดยอ้อมหรือคำพ้องเพื่อสื่อความหมาย จากหัวข้อ “อธิบายความหมายของคำศัพท์โดยการยกตัวอย่างเหตุการณ์และใช้ภาษาจีนในการอธิบาย”

เมื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ด้านกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน ด้านกลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และด้านกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ ผลดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี (N=119) โดยใช้การทดสอบไค-สแควร์ (χ^2)

ระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน	χ^2	df	p-value
ตัวแปรเพศ			
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน	5.37	4	0.25
กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน	5.05	3	0.17
กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้	3.54	4	0.47
ตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา			
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน	39.84	16	0.001
กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน	7.32	12	0.84
กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้	11.98	16	0.75

ตาราง 5 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี (N=119) โดยใช้การทดสอบไค-สแควร์(χ^2) (ต่อ)

ระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน	χ^2	df	p-value
ตัวแปรความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย			
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน	12.63	4	0.013
กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน	4.81	3	0.19
กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้	7.32	4	0.12
ตัวแปรความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น			
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน	2.27	4	0.69
กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน	0.70	3	0.87
กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้	12.47	4	0.014
ตัวแปรความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่น ๆ นอกจากภาษาจีนกลาง			
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน	3.66	4	0.45
กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน	1.01	3	0.80
กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้	7.49	4	0.11

จากตาราง 5 พบว่า เพศชายและเพศหญิง มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ขึ้นไป มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่มีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่มีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนและกลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน แต่มีระดับการใช้กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่นๆ นอกจากภาษาจีนกลาง มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลมีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ซึ่งเหมือนภาษาต่างประเทศอื่นๆ ที่พบว่าเพศหญิงสนใจเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่าเพศชาย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาภรณ์ สุวรรณโอภาส (2553) ที่พบว่า โดยทั่วไปเพศหญิงจะมีความสนใจเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่าเพศชาย

2. แม้ว่าภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อการศึกษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและต้องเรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, ออนไลน์, 2) แต่นักศึกษาส่วนใหญ่กลับเลือกตอบในแบบสอบถามว่าไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ หรือบางคนเลือกตอบว่ามีความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่นๆ นอกจากภาษาจีน

แต่กลับระบุเป็นภาษาต่างประเทศอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาอาหรับ ภาษามลายู ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่านักศึกษาบางคนคิดว่าภาษาอังกฤษที่เรียนมาไม่สามารถใช้ติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สาเหตุหลักๆ คือความยากของตัวภาษาทั้งคำศัพท์และไวยากรณ์ อีกทั้งสภาพแวดล้อมที่ไม่ค่อยเอื้อและขาดโอกาสในการฝึกฝน หรือเนื่องจากเรียนมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจึงลืมนำไปว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

3. นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการหรือชอบเรียนภาษาจีนด้านการพูด คิดว่าการพูดสำคัญ และง่ายที่สุดในการเรียนภาษาจีน อีกทั้งกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษายังสอดคล้องกับทักษะการพูด เช่น กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน ในหัวข้อ “อ่านออกเสียงคำศัพท์ใหม่” กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน ในหัวข้อ “อ่านออกเสียงพร้อมความหมาย” “ฟังเพื่อนอาจารย์ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศที่สอนภาษาจีนสนทนาภาษาจีน” กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ ในหัวข้อ “ใช้คำศัพท์พูดหรือสนทนาเป็นภาษาจีน” “ใช้คำศัพท์โดยการถาม-ตอบกับผู้อื่น” “ใช้คำศัพท์สนทนากับเพื่อนอาจารย์ชาวไทยหรือชาวต่างประเทศที่สอนภาษาจีน” “ใช้คำศัพท์สนทนากับชาวต่างประเทศที่พูดภาษาจีน” และ “ใช้คำศัพท์สนทนากับชาวต่างประเทศผ่านทางอินเทอร์เน็ต” ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเมื่อนักศึกษาเรียนในระดับมหาวิทยาลัย เข้าใจและมีเป้าหมายในอนาคตที่ชัดเจนว่าการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นหากสามารถใช้ติดต่อสื่อสารได้เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ดังนั้น นักศึกษาจึงต้องการหรือชอบเรียนการพูด และคิดว่าการพูดสำคัญและง่ายที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปวีณัย บุญปก (2550) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่ของสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทำพระจันทร์ได้ประเมินตนเองทั้งก่อนและหลังเรียนว่าต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษทักษะการพูดในระดับมาก เนื่องจากเล็งเห็นถึงประโยชน์และความจำเป็นที่จะนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งที่ผ่านมาไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ เพราะเกรงว่าชาวต่างชาติจะฟังไม่เข้าใจ การท่องเที่ยวเป็นลำดับถัดมาที่นักศึกษาต้องการหรือชอบเรียนมากที่สุด เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่ชอบ

ท่องเที่ยวและมีจำนวนไม่น้อยต้องการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ในอนาคต

4. นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการหรือชอบเรียนไวยากรณ์ภาษาจีนน้อยที่สุด และคิดว่าไวยากรณ์ยากที่สุดในการเรียนภาษาจีน สำหรับนักศึกษาหรือผู้เรียนภาษาต่างประเทศโดยทั่วไปในประเทศไทยบางครั้งขาดความเชื่อมั่นหรือวิตกกังวลในการใช้ไวยากรณ์ เมื่อไม่แน่ใจว่าไวยากรณ์ที่ใช้ถูกต้องหรือไม่ จึงขาดความมั่นใจที่จะสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศนั้นๆ อีกทั้งการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ผู้สอนไม่น้อยมักเน้นสอนไวยากรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปวีณัย บุญปก (2550) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นบรรณารักษ์และเจ้าหน้าที่ของสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำพระจันทร์ได้ประเมินตนเองว่ามีปัญหาด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในระดับมากจนเป็นอุปสรรคในการสื่อสาร อีกทั้งประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษในอดีตมักเป็นการเรียนที่เน้นไวยากรณ์ ดังนั้นเมื่อต้องการสื่อสารจะคำนึงถึงความถูกต้องของไวยากรณ์ก่อน นอกจากนี้ วรณคดีจินเป็นอีกหัวข้อหนึ่งที่นักศึกษาต้องการหรือชอบเรียนน้อยที่สุด อาจเนื่องจากวรรณคดีจีนค่อนข้างยากต่อการเข้าใจเพราะมีความรู้เกี่ยวกับประเทศจีนไม่มากพอ เช่น ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สังคม และวัฒนธรรม ขาดแรงจูงใจในการเรียนเพราะคิดว่าไม่มีประโยชน์ต่อตนเอง นำไปใช้ในอนาคตได้น้อย (หากไม่ได้ประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้สอนภาษาจีน นักวิจัย และนักวิชาการ เป็นต้น)

5. แหล่งเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาคือผู้สอน และใช้บ้านหรือหอพักเป็นสถานที่ทบทวนและเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนหลังเลิกเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาภรณ์ สุวรรณโอภาส (2553) ที่พบว่าผู้สอนเป็นแหล่งรวมความรู้ที่สำคัญอันดับหนึ่ง อีกทั้งใช้บ้านในการทบทวนและเรียนรู้คำศัพท์ภาษาเยอรมันนอกจากในห้องเรียน และสอดคล้องกับ Ok-Seon (n.d.) (อ้างถึงใน สุภาภรณ์ สุวรรณโอภาส, 2553, 9) ที่พบว่า ผู้เรียนเกาหลีใต้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาเยอรมันจากผู้สอนอย่างเดียว การให้ความสำคัญกับครูผู้สอนในการเรียนการสอนนั้น อรรถจักร สัตยานุรักษ์ (2554, 58) กล่าวว่า “เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของไทยที่เน้นหรือให้ความสำคัญแก่ ‘ครู’ อยู่สูงสุด

ของการเรียนการสอน เพราะในวัฒนธรรมเดิมของไทย ‘ครู’ เป็นผู้กุมความลับของความรู้ทั้งหมด การสืบทอดมรดกวัฒนธรรมนี้ยังมียุสติกซึ่งในระบบการศึกษาในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้ว่ามีนโยบายเน้นการผลิต ‘ครูพันธุ์ใหม่’ ซึ่งก็เป็นการให้ความสำคัญสูงสุดแก่ ‘ครู’ การที่ผู้สอนมีบทบาทในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาอาจเนื่องมาจากสะดวก รวดเร็ว และเชื่อถือได้ เพราะหากใช้พจนานุกรม ต้องใช้เวลา อีกทั้งคำศัพท์ภาษาจีนบางคำมีความหมาย นักศึกษาอาจไม่แน่ใจว่าควรใช้ความหมายใดจึงจะถูกต้องเหมาะสม อย่างไรก็ตาม ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง สร้างบรรยากาศแห่งความร่วมมือและปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนอย่างสร้างสรรค์ ส่วนการที่นักศึกษาใช้บ้านหรือหอพักเป็นสถานที่ทบทวนหรือเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนหลังเลิกเรียน อาจเนื่องมาจากมีความเป็นส่วนตัว ทำให้เกิดสมาธิและไม่ค่อยมีข้อจำกัดเรื่องเวลา

6. เพลงเป็นสื่อในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนใหม่ๆ ของนักศึกษามากที่สุด อีกทั้งกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนและกลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน ในหัวข้อ “ฟังหรือร้องเพลงภาษาจีน” มีระดับการใช้ในระดับบ่อยเช่นกัน แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่สนใจและชอบเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนจากเพลง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากได้เรียนรู้คำศัพท์ รูปแบบประโยคทางภาษา วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ เป็นต้นแล้ว ยังได้รับความเพลิดเพลินและลดความวิตกกังวลในการเรียน ส่งผลให้นักศึกษาเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มาริสา กาสุวรรณ์ และมณฑา จาญพจน์ (2556, 18-31) ที่พบว่า การเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลงทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้และความคงทนด้านคำศัพท์และทักษะการพูดได้ พฤติกรรมการเรียนด้วยกิจกรรมเพลงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เนื่องจากการร้องเพลงและการแสดงท่าทางประกอบเพลงทำให้เกิดความสนุกเพลิดเพลิน ทำให้เรียนรู้ได้โดยไม่มีความกดดันและสร้างแรงจูงใจในการเรียน

7. แม้นในภาพรวมระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษา จำแนกเป็นกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน กลวิธีการจดจำ

คำศัพท์ภาษาจีน และกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้อยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ระดับการใช้กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ของนักศึกษายังอยู่ในระดับน้อย จากหัวข้อ “ใช้คำศัพท์มาแต่งเป็นเรื่องราว เช่น นิทาน เรื่องเล่า” และ “ใช้คำศัพท์มาแต่งเป็นเพลงหรือกลอน” เป็นที่น่าสังเกตว่าแม้นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย แต่ความรู้ความสามารถด้านภาษาจีนกลางโดยทั่วไป หรือจำแนกเป็นทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งประเมินจากการใช้จริงของนักศึกษาโดยไม่ได้ผ่านการทดสอบนั้น ส่วนใหญ่กลับอยู่ในระดับปานกลางถึงน้อย อีกทั้งเมื่อเข้าศึกษาในสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี การเรียนการสอนภาษาจีนจะเริ่มตั้งแต่พื้นฐาน ดังนั้น ความรู้ความสามารถด้านภาษาจีนของนักศึกษาอาจไม่เพียงพอที่จะนำคำศัพท์มาแต่งเป็นเรื่องราว เพลงหรือกลอนได้ โดยเฉพาะการแต่งกลอน ยังต้องมีความรู้ในเรื่องของสัมผัสด้วย และเนื่องจากความรู้ภาษาจีนของนักศึกษาที่ไม่เพียงพอยังส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ที่พบว่านักศึกษายังใช้พจนานุกรมจีน-จีนในการหาความหมายคำศัพท์อยู่ในระดับน้อยเช่นกัน หรืออาจเป็นเพราะว่าพจนานุกรมจีน-ไทย/ไทย-จีน เพียงพอต่อการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่แล้ว นอกจากนี้ กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ของนักศึกษาจากหัวข้อ “ฝึกงานหรือทำงานพิเศษที่มีการใช้ภาษาจีน” ระดับการใช้ยังอยู่ในระดับน้อย เนื่องจากนักศึกษาไม่ค่อยมีโอกาสฝึกงานหรือถ้าฝึกงาน ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่จบชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 เพราะนักศึกษาที่จบชั้นปีที่ 1 มักคิดว่าความรู้ด้านภาษาจีนยังไม่ดีพอ

8. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน มีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และมีระดับการใช้

กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 สาเหตุที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไม่มีข้อจำกัดทางเพศ อีกทั้งการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ดีหรือไม่ั้นไม่เกี่ยวข้องกับเพศ แต่ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ มยุรี ศิริวรรณ (2550) ที่พบว่า กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับเพศของนักศึกษา

9. นักศึกษาที่มีชั้นปีการศึกษาต่างกัน มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3, 4 และ 5 ขึ้นไป สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาชั้นปีสูงมีความรู้ภาษาจีน มีวงศัพท์มากกว่า ได้เรียนรู้วิธีการหรือเทคนิคการเรียนรู้คำศัพท์กับผู้สอนมากกว่า และจำนวนรายวิชาที่เรียนมีมากกว่า นักศึกษาชั้นปีต่ำ เป็นต้น จากเหตุผลเหล่านี้ทำให้มีกลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนหลากหลายมากกว่า อาทิ มีการเดาความหมายคำศัพท์จากภาพหรือบริบทของคำศัพท์นั้นๆ เดาความหมายคำศัพท์จากชนิดของคำ (word classes) เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ เดาความหมายคำศัพท์จากองค์ประกอบของตัวอักษรจีน (pianpang) เช่น 丿 มักมีความหมายเกี่ยวข้องกับน้ำ 亠 มักมีความหมายเกี่ยวข้องกับคน เป็นต้น

“เป็นที่น่าสังเกตว่า แม่นักศึกษาที่มีชั้นปีการศึกษาต่างกัน มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนแตกต่างกัน แต่กลับมีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและมีระดับการใช้กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่นักศึกษาอยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกันและโอกาสที่จะใช้ภาษาจีนในการ

ฝึกฝนหรือสื่อสารไม่แตกต่างกัน เป็นต้น”

10. นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เหตุผลเหมือนข้อ 9 กล่าวคือ นักศึกษาที่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมีวงศัพท์และมีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลายกว่านักศึกษาที่ไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย

“เป็นที่น่าสังเกตว่า แม่นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนแตกต่างกัน แต่นักศึกษากลับมีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและมีระดับการใช้กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนภาษาจีนระยะแรกนักศึกษามีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนแตกต่างกันเพราะความรู้พื้นฐานภาษาจีนต่างกัน แต่ต่อมานักศึกษาที่ไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยอาจมีผลการเรียนในระดับเดียวกันหรือสูงกว่านักศึกษาที่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางมาก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย อีกทั้งการที่นักศึกษาอยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน โอกาสในการใช้ภาษาจีนเพื่อฝึกฝนหรือสื่อสารไม่ต่างกันอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษามีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและมีระดับการใช้กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกัน”

11. นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนและมีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนั้นอาจเนื่องมาจากแม้นักศึกษาจะมีความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่นแต่ส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสื่อสารได้มากนักเนื่องจากเป็นคนไทยเชื้อสายจีนรุ่นหลานขึ้นไปที่ไม่ได้อยู่เป็นครอบครัวใหญ่ที่มีผู้ชราเช่นปู่ย่าที่มักต้องใช้ภาษาจีนถิ่นในการสื่อสาร ครอบครัวปัจจุบันมักเป็นครอบครัวเดี่ยวที่ประกอบไปด้วยบิดา มารดาและบุตร การสื่อสารในครอบครัวโดยมากใช้ภาษาไทย หากใช้ภาษาจีนถิ่นร่วมด้วยมักเป็นคำศัพท์วลีหรือประโยคง่าย ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น จิ้น ทานข้าว อาบน้ำ ไปไหน

“เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่น มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนและมีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน แต่ นักศึกษากลับมีระดับการใช้กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนั้นอาจเนื่องมาจากเมื่อนักศึกษาไม่สามารถใช้คำศัพท์ภาษาจีนกลางได้ถูกต้องเหมาะสม จะย้อนคิดไปถึงความรู้พื้นฐานภาษาจีนถิ่นและนำมาใช้หรือเทียบเคียงกับภาษาจีนกลาง”

12. นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่น ๆ นอกจากภาษาจีนกลาง มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาต่างประเทศอื่น ๆ นอกจากภาษาจีนกลาง

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มีระดับการใช้พฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีน มีระดับการใช้พฤติกรรมการจดจำคำศัพท์ภาษาจีน และมีระดับการใช้พฤติกรรมการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.05 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนั้นอาจเนื่องมาจากการเรียนรู้อาษาต่างประเทศต่างให้ความสำคัญเหมือนกัน ทั้งด้านการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ การจดจำคำศัพท์ และการใช้คำศัพท์ ทั้งนี้อาจแตกต่างกันในรายละเอียดของแต่ละภาษา เช่น การจดจำคำศัพท์ภาษาจีนไม่มีรูปแบบการสะกดคำเหมือนภาษาอื่น ๆ

13. จากแนวคิดพฤติกรรมการเรียนรู้ของ Oxford “Strategy Inventory for Language Learning (SILL)” เรื่อง “Foreign Language Learning Strategies” (1990, 17-21) ที่เน้นพฤติกรรมการเรียนรู้โดยตรง (Direct strategies) นั้น พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนที่นักศึกษาใช้ในระดับบ้อย ได้แก่ พฤติกรรมเสริมและทดแทน (Compensation Strategies) พฤติกรรมเชิงอุปถัมภ์ (Metacognitive Strategies) และพฤติกรรมการเรียนรู้ (Cognitive Strategies) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาภรณ์ สุวรรณโณ (2553) ที่พบว่า ในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ นักศึกษาใช้พฤติกรรมการเรียนรู้ (Cognitive Strategies) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาภรณ์ สุวรรณโณ (2553) ที่พบว่า ในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ นักศึกษาใช้พฤติกรรมการเรียนรู้ (Cognitive Strategies) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซื่อเสียง เฟิง (Sixiang Peng, 2009) ที่พบว่าพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นพฤติกรรมการเรียนรู้ถูกใช้อย่างสม่ำเสมอ

ด้านพฤติกรรมการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนที่นักศึกษาใช้ในระดับบ้อย ได้แก่ พฤติกรรมเชิงอุปถัมภ์ (Metacognitive Strategies) และพฤติกรรมการเรียนรู้ (Cognitive Strategies) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาภรณ์ สุวรรณโณ (2553) ที่พบว่าในการจดจำคำศัพท์กลุ่มผู้เรียนในมหาวิทยาลัยใช้พฤติกรรมการเรียนรู้ (Cognitive Strategies) และพฤติกรรมการเสริมและทดแทน (Compensation Strategies) ในระดับบ้อย

ด้านพฤติกรรมการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ที่นักศึกษาใช้ก่อนข้างหลากหลาย โดยมีระดับการใช้ปานกลาง ได้แก่ พฤติกรรมเชิงอุปถัมภ์ (Metacognitive Strategies) พฤติกรรมเชิงอุปถัมภ์ (Metacognitive Strategies) และพฤติกรรมการเรียนรู้ (Cognitive Strategies)

เชิงอภิปัญญา กลวิธีทางสังคม (Social Strategies) และกลวิธีการเสริมและทดแทน นั้น เป็นที่น่าสังเกตว่า การใช้กลวิธีเชิงพุทธิปัญญา ในการการฝึกพูดและฟัง จากหัวข้อ “ใช้คำศัพท์พูดหรือสนทนาเป็นภาษาจีน” นั้น สอดคล้องกับหัวข้อที่นักศึกษาชอบหรือต้องการเรียนมากที่สุด สำคัญและง่ายที่สุดในการเรียนภาษาจีน นั่นคือ การพูด

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยมีข้อค้นพบสามารถนำมาเสนอแนะได้ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารหลักสูตร

1.1 การเรียนการสอนภาษาจีนควรแบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้เรียนที่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางและกลุ่มผู้เรียนที่ไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลาง สำหรับผู้เรียนกลุ่มแรกจะได้ต่อยอดจากความรู้เดิม เพราะหากเรียนร่วมกันบางครั้งอาจรู้สึกเบื่อหน่าย เนื่องจากเนื้อหาบางส่วนเรียนมาแล้ว ส่วนกลุ่มที่เริ่มเรียนภาษาจีนตั้งแต่พื้นฐานจะสดแรงกดดันในการเรียนลงและมีกำลังใจในการเรียนมากขึ้น

1.2 หากสามารถทำข้อ 1.1 ได้ หลักสูตรภาษาจีนอาจมี 2 แบบ คือ หลักสูตรภาษาจีนที่เริ่มเรียนตั้งแต่พื้นฐานและหลักสูตรภาษาจีนที่ต่อยอดจากความรู้พื้นฐานภาษาจีนของผู้เรียน เพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีศักยภาพยิ่งขึ้น หรือใช้หลักสูตรเดียวกันแต่ยกเว้นรายวิชาภาษาจีนบางวิชาสำหรับผู้เรียนที่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนมาแล้ว ทั้งนี้ผู้เรียนอาจต้องผ่านการทดสอบหรือมีผลสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (HSK) ตามที่หลักสูตรกำหนด

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

2.1 โดยทั่วไปแหล่งเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนชาวไทยในทุกภาษามักเป็นผู้สอน ดังนั้นผู้สอนควรมีความรู้รอบด้าน หาข้อมูล และใช้สื่ออุปกรณ์ให้มาก มีกลวิธีต่างๆ ในการสอนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจ สนุกเพลิดเพลิน และสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนรู้คำศัพท์ในขณะเดียวกันควรแนะนำผู้เรียนให้เรียนรู้คำศัพท์จากแหล่งอื่นประกอบด้วย เช่น สื่อสิ่งพิมพ์

2.2 การเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ผู้สอนสามารถใช้เพลงเป็นสื่อการเรียนรู้คำศัพท์ เพราะนอกจากผู้เรียนได้เรียนรู้จดจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น ยังได้เรียนรู้ไวยากรณ์ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของเจ้าของภาษาดียิ่งขึ้น อีกทั้งทำให้มีทัศนคติในเชิงบวกต่อการเรียน สนใจและสนุกกับการเรียน นอกจากนี้ทางสาขาวิชาภาษาจีนอาจพิจารณาบรรจุรายวิชา “เรียนภาษาจีนจากเพลงจีน” เป็นวิชาเลือกในหลักสูตร

2.3 ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนทบทวนคำศัพท์หรือบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทำกิจกรรมที่สามารถพัฒนาการจดจำคำศัพท์โดยใช้กลวิธีที่หลากหลายในการสอนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล สามารถแก้ไขปัญหาและมีทักษะในเชิงปฏิบัติ รวมทั้งพัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความรักที่จะเรียนรู้อย่างยิ่งย่น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เรียน

3.1 ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้เวลาทบทวนคำศัพท์ภาษาจีนหลังเลิกเรียน 1-3 ครั้ง/สัปดาห์ ซึ่งถือว่าน้อยมาก ในการเรียนภาษาจีนควรใช้เวลาทบทวนคำศัพท์อย่างสม่ำเสมอหรือให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

3.2 ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษายังใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายคำศัพท์ภาษาจีนไม่มากนัก ซึ่งการเรียนรู้อาจให้ได้ผลดี การใช้พจนานุกรมมีความสำคัญมาก ในการเรียนภาษาจีนขั้นต้นนักศึกษาสามารถค้นหาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรมไทย-จีน จีน-ไทย หรือจีน-อังกฤษ อังกฤษ-จีน เมื่อเรียนขั้นสูงขึ้นควรฝึกใช้พจนานุกรมจีน-จีนในการค้นหาความหมายคำศัพท์ นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษายังใช้สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร เป็นแหล่งเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนน้อยมาก ซึ่งสื่อสิ่งพิมพ์มีคำศัพท์ภาษาจีนใหม่ ๆ ทันเหตุการณ์ เรียนรู้ง่าย นอกจากได้เรียนรู้คำศัพท์แล้วยังได้ฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในสถานการณ์โลกด้วย

3.3 นักศึกษาควรใช้เวลาในช่วงปิดเทอมฝึกงานเพื่อสร้างโอกาสในการ

ใช้ภาษาจีน ให้ตนเองได้ฝึกใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง ได้เรียนรู้แก้ไขข้อบกพร่องและทำให้ทักษะการใช้ภาษาจีนดีขึ้น

4. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

4.1 ควรศึกษาการพัฒนาแบบฝึกกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียน

4.2 ควรเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี

4.3 ควรเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัย เรื่อง “การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี” ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนจากกองทุนวิจัยคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

เอกสารอ้างอิง

- Nation, I.S.P. (2008). **Teaching Vocabulary: Strategies and Techniques**. Boston: Heinle Cengage Learning.
- Oxford, R. L. (1990). **Language learning strategies** (Vol. 210). New York: Newbury House. New York: Newbury House Publishers.
- Peng, S. (2009). **English Vocabulary Learning Strategies of Senior High School Students** (master's thesis). Nakorn Ratchasima: Suranaree University of Technology.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). **หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539**.

กรุงเทพฯ: ครูสภา.

Ministry of Education. (1996). **English Language Curriculum, BE 2539 [A.D. 1996]**. Bangkok: Teachers Council. (in Thai).

เขมิกา ทับทิมใส. (2546). การพัฒนาแบบฝึกกลวิธีการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.

Tabtimsai, K. (2003). **The Development of Vocabulary Learning Strategies Exercises for Mathayomsuksa 3 Students of Thamakavitthayakom School, Thamaka, Kanchanaburi.** Master of Education Thesis, Silpakorn University. (in Thai).

ปวีณัย บุญปก. (2550). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่โดยการใช้วิธีสอนแบบฟัง-พูด. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

Boonpok, P. (2007). **The Development of Spoken English Proficiency of Adult Learner Using the Audiolingual Method.** Master of Arts Thesis, Thammasat University. (in Thai).

มยุรี ศิริวรรณ. (2550). กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.

Siriwan, M. (2007). **English Vocabulary Learning Strategies Employed by Rajabhat University Students.** Doctor of Arts Thesis, Suranaree University of Technology. (in Thai).

มารีสา กาสวรรณ์ และมณฑา จาญพจน์. (2556). ประสิทธิภาพของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และทักษะการพูด. วารสารศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ (การศึกษาและสังคม), 5(2), 18-31.

Kasuwan, M. and Chatupote, M. (2013). Effectiveness of English Song Activities on Vocabulary Learning and Speaking Ability and Retention. **Journal of Liberal Arts, Prince of Songkla University (Education and Society)**, 5(2), 18-31. (in Thai).

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). **แนวทางการปฏิรูป การศึกษาระดับอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. สืบค้นเมื่อ 14 มกราคม 2556, สืบค้นจาก http://www.qa.kmutnb.ac.th/qa_knowledge/edu/edreformudom.pdf.

National Education Commission. (1999). **Reform of Higher Education Reform National Education Act 1999**. Retrieved January 14, 2013, from http://www.qa.kmutnb.ac.th/qa_knowledge/edu/edreformudom.pdf. (in Thai).

สิน พันธุ์พินิจ. (2554). **เทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: วิทย์พัฒน์.

Panpinit, S. (2011). **Research Techniques in Social Science**. (2nd ed.). Bangkok: Withayaphat. (in Thai).

สุภาภรณ์ สุวรรณโอภาส. (2553). **กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาเยอรมันของผู้เรียนในภาคใต้** (รายงานวิจัย). ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

Suwanopas, S. (2010). **Learning Strategies in German Vocabulary of Thai Learners in the South of Thailand** (Research report). Pattani: Prince of Songkla University. (in Thai).

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2551). **หลักสูตรกลุ่มสาระ ภาษาต่างประเทศพุทธศักราช 2551**. สืบค้นเมื่อ 1 กันยายน 2557, สืบค้นจาก <http://math.ipst.ac.th/wp-content/uploads/2015/PDF/Curriculum%202551.pdf>.

The Institute for the Promotion of Teaching Science and Technology. (2008). **Foreign language curriculum, BE 2551**. Retrieved

September 1, 2014, from <http://math.ipst.ac.th/wp-content/uploads/2015/PDF/Curriculum%202551.pdf>. (in Thai).

อนุนามราชชน, พระยา. (2532). **นิรุกติศาสตร์**. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร.
Anumanrajchadon, Phraya. (1989). **Etymology**. Bangkok: Fine Arts Department. (in Thai).

อรรถจักร สัตยานุรักษ์. (2554). ว่าด้วยการศึกษาไทย. **วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ (ฉบับปฏิบัติการศึกษาเพื่อปฏิรูปประเทศ)**, 4(4), 47-63.

Satthayanurak, A. (2011). About Thai Education. **Journal of Social Sciences, Walailak University (Issue Reform for Education Reform)**, 4(4), 47-63. (in Thai).